

Koniklec a nenasyta

Byl jeden člověk, který měl věčně hlad. Mohl pořád jíst a přejídat se, hlad ho však nikdy neopustil. Člověk to byl chamtivý a nenasytý, že by i samotného koně snědl. V jeho chudší vesnici se v poslední době lidé prali i o kousek chleba. Proto se vydal hledat jídlo do další vesnice poblíž. Zrovna si kráčel kolem louky, kde se nacházelo pár volně pobíhajících koní.

Nedokázal si pomoci a přemýšlet, jestli se vůbec vyplatí zabít koně kvůli vlastní nenasytosti. Kručení v břiše to ovšem rozhodlo a když kolem sebe nikoho dalšího neviděl, bylo rozhodnuto. Možná by jednoho koně mohl zabít něčím, co se nacházelo v opuštěné stodole o podál. Když přišel k ní blíže, bylo kolem ní pár fialových květin – konkrétně Konikleců. Nic si z toho nedělal a vstoupil dovnitř. Všude bylo prázdné, jen uprostřed stála jen velká klec. Akorát velká pro jednoho koně.

V ní se nacházel jen luk a pár šípů. O této stodole se říká, že kdo vystřelí z tohoto luku, samotný osud ho potrestá. S domněnkou, že to jsou jen povídky, si vzal luk s šípy a kráčel si zpátky ke koním. Nemyslel na nic jiného, než že si dá koně na večeri. Na nic netušícího koně napřáhl luk a vystřelil. Zasáhl ho a kůň padl. Přišel blíže k němu a už se ho chtěl dotknout. Místo toho se však ocitl zpět v kleci uvnitř stodoly. Dveře klece byly tentokrát zavřené. Při pokusu je otevřít si uvědomil, že nemá ruce a namísto toho má kopyta. Proměnil se na koně. Nedlouho na to si uvědomil, že takto nemá žádný přístup k potravě. Po několika dnech uhynul a kolem stodoly vyrostl nový koniklec.